

Yetmedi Hafız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Mart 2021

Düşler topla mevsimden...
Hani öykündüğün o teselli düşmezken yakandan
Aşkın muadili illa ki acı illa ki özlem
Mutlu aşk yok/muş, hafız
Mutluluk bildiğim tek şeysel
İçimde saklı tuttuğum kıblem.

Aksayan ayakları gecenin
Şehrin ayakları gibi seken
İçimde saklı şiirin
Tebessüm ettiği şu minvalde dahi acırken
İçim ince ince
Kaykıldığım zemin ya da gök kubbe
Sahi, nereye aitim ben?

Sökün eden üç beş hece
Geldi ve çaldı kapımı
Gecenin fendi iken yenen sessiz yanımı
Ses oldu gece
Hecelediğim kadar da harcıâlemde güneş
Elbet günden sarkan üç beş ışık
Yoksa nasıl bağdaş kurardım şiire?

Öznem malum, hafız:
Öz verim de ve önsezim
Sonsuzluğa kat çıkacakken
Mırıldandığım şu şarkının son mısraı
Meğerse çarpan yüreğimmiş şiirin dilinde
Saklı bunca hasret duyduğum
Mutlu bir ruha ihtiyaç duyduğum
Gel gör ki;
Hayatın t/aşkın mizacı
Ses etmeden yaşadım da ne oldu sahi?

Evrelerden aşırduğım her dilek

Evrendi madem sahip olduğum tek seçenek
Meğerse acının ifrata kaçtığı bir ömürmüş gelecek
Raydan çıkan neyse
Lokomotif olduğum hüzün tekkesinde
Devinip durduğum o mecazi aşkı
Kutsayansa Rabbim
Işık tutan umudun inzivaya çekildiği günün
Yüzü suyu hürmetine
Dualarıma sarıldığım gün ve gece.

Muadili olduğum heceler
Kara gözü karakaşı gecenin
Yanıldığım sayısız kereler
Aşkın hicaba döndüğü
Yalnızlıksa başım gözüm üstüne.

Semiren bir ışık
Gel gör ki kör noktasıymış denk düştüğüm.
Sezilerimden sızan nice hüzün
Teferruata girmeden
Yok olmanın ta kendisi elbet
İçine düştüğüm çukur.
Her renkçe coşkuma katkı
Her kara noktada feveran eden içimdeki kalabalık
Bir rüya bildim oysa ömrü
Riyasız yaşadığım kadar da sevdim kendimi.

Yetmedi, hafız
Elimden gelen sadece bu.
Yaslandığım çınarım nasıl da kayıtsız
Elbet ruhumun tek sahibi vakıf içimdeki mevsime.
Köküme sadık olsam ne ki?
Sevecen umudumla yolda kaldıktan sonra
Anlaşılmadığım içimde kalan son ukde
Anlatmayacağım da bundan sonra.

Hayatın muadili
Elbet önüme çektiğim o kalın perde
Yüreğimse naif ve ince

Kırılğanlığım dinmedi gitti.
Kayrasında dalgın mizacımın
Bir baltaya da sap olamadığım
Kimse sapla samanı ayırt edemeyen
Sarıp solduğum kadarım.